

תמרורים

קאיות) ובהתגרותו המתמשכת למדי-ניות ממשלות ישראל, שהביאה את גולדה מאיר לקבוע פעם: "פולברייט מעולם לא אמר מילה טובה על ישראל!"

נחוג ♦ בלונדון יום הולדתו ה-80 של סר ג'ון גילגוד, שחקן התיאטרון (126 תפקידים, רבים מהם שקספיריים, עד הופעת התיאטרון האחרונה שלו, לפני שש שנים) והקולנוע (השרת בארתור) מזה 63 שנים. גילגוד בטוח באריכות ימיו: "אבי הגיע לגיל 88, אמי — לגיל 90"

נפטור ♦ באוטווה, קנדה, מדי לקתיאיות, בגיל 71, בורה לסקין, נשיא בית-המישפט העליון של קנדה בעשר השנים האחרונות, בנו של סוחר-גרוטאות יהודי יוצא רוסיה, בעבר בגיל 33 מהוראת מישפטים באוניברסיטה לכס-המישפט, ושנודע כמוחדר בפסקי-הדין שלו בנושאי עבודה וזכויות האינדיאנים הקנדיים.

נפטור ♦ בתל-אביב, בגיל 77, פרץ שביט, תעשיין מתכת (תנורי שביט), שהחל את דרכו בארץ בייצור מגהצים ושנודע כאביהם של חמישה בנים, ביניהם אברהם ("בומה") שביט, מי שהיה נשיא התעשיינים וי"ר אל-על ועמי שביט, פסל ומנהל מוסיאונים, שהתפטר לאחרונה מניהול רשת המוסיאונים של עיריית חיפה.

נולד ♦ בקריית-מוצקין, לדנה גרוף ולבעלה, דורון, בן, דרור, שקיבל שם זה כדי להמחיש את הזיכרון שיש למישפחה לגבי דורו של התינוק, אחי אביו, יוסף גרוף, הנתון זה 22 חודש בשני כוחות אחמר ג'יבריל.

התגרשו ♦ ראשי-משלת קנדה היוצא **סיריאליוט טורדו** (62), ואשתו, מנחת תוכנית טלוויזיה **מרגרט** (34), אחרי שש שנות פירוד.

ראשי-עירייה אילון כמו חמין לשבת

שבה נטשה מרגרט את אבי שלושת בניה למען סירה ארוכה של פרשיות אהבים, ביניהן עם שחקני קולנוע טרוו קראין אוניל וג'ק ניקולסון. טרוו עצמו הודיע בחודש שעבר שהוא מתעתד לפרוש בקיץ מתפקידו, שאותו מילא, בהפסקה קצרה אחת, במשך כמעט 16 שנה.

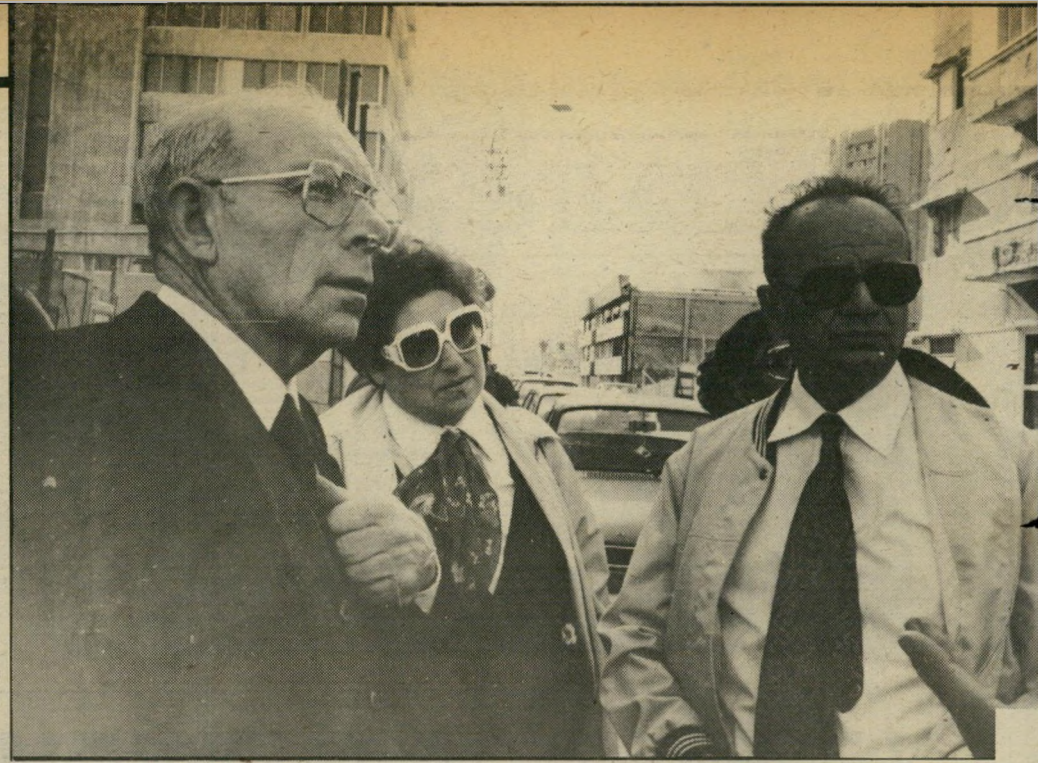
נחוג ♦ יום-הולדתו ה-36 של **מיכאל קליינר**, ח"כ הליכוד ומראשי מחנה דויד לוי, ביום שבו הודיע לוי על פרישתו מהתמודדות. קליינר, עורך-דין יליד גרמניה, עסקן סטודנטים לשעבר, שהיה בגיל 30 מנהל מחלקת החינוך של ההסתדרות הציונית, הוא השני בצעירי הח"כים, אחר ח"כ המערך חיים רמון, שלו ימלאו החודש ובצפייה בטלוויזיה.

נחוג ♦ בלוס-אנג'לס יום-הולדתו ה-60 של **מרלון ברנרו**, כוכב הקולנוע (מחשמלית ושמה תשוקה ועד הטנגו האחרון) שהתפרסם באהבותיו ובנשואיו (כולל צעירה מטאהיטי אשר באוקיינוס השקט), והמבלה עתה את ימיו בעיקר בקריאה ובצפייה בטלוויזיה.

נחוג ♦ בחולון יום-הולדתו ה-75 של **פנחס אילון**, ראשי-עירייה וכתב 160 אלף התושבים) מזה 32 שנים.

אילון, איש מיפלגת-העבודה ויליד פולין, עלה ארצה בגיל 25, היה פועל חקלאי מעורבי הירחון החקלאי השדה וממייסדי קריית-עמודה, שכונת-פועלים סמוכה לבית-הספר החקלאי מיקוה-ישראל, שממנה צמחה, לבסוף, חולון. אילון הוא גם מזה שנים רבות יו"ר מרכז השילטון המקומי (ארגון-הגג של העיריות בארץ) וגם ידוע כאימרת-הכנף שהיא משמיע, כגון: "בחירות הן כמו חמין לשבת, יודעים מה מכניסים, אבל לא מה מוציאים!"

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-79 של **ויליאם פולברייט**, מי שהיה עד לפני 10 שנים אחר הסנאטורים החשובים ביותר בארצות-הברית, בגלל היותו במשך שנים רבות יו"ר ועדת החוץ של הסנאט. פולברייט הרמקני, שרה בוראי הירורה לא אחת באזהרות שהזוירו אותה קרובים ויריבים, לפני נישואיה לשמעיה: "כל החיים שלך הוא יישב בכלא, וגם את תסתככי בסוף". נראה כי בנואה זו התגשמה.

שופטים מישר, שצקן, וינוגרד להחליף את השופטים

אחת הנקודות החשובות לגבי שושן היתה עדות שאמרה כי שרה אנג'ל ביקשה ממנו לרצוח את שולמית שלי. שושן עצמו מעולם לא מסר עדות, הוא נצר את לשונו, ואמור היה לדבר רק מעל דוכן-העדים, אך הוא לא הגיע לשם. למחרת היום שבו הודיע יפתח לאנג'ל כי על שושן להעיד, נרצח שושן בתאו. הסיבה לרצח לא הובררה, אולם נמצאו ראיות מספיקות להגיש כתבי-אישום נגד שמעיה אנג'ל וחברו הרצל אביטן, שישבו שניהם כתאים השמורים ביותר באגף רקפת. על ספלי-האשמים ברצח הכפול, נותרו רק שמעיה ואשתו. מאז עבר זמן רב. פרשיות חדשות

מצד שמעיה, "זהו כינוי החיבה שלי לאשתי, ואני לא מרשה לך לקרוא לה כך! בשבילך היא גברת אנג'ל!" צעק שמעיה בקול-יקולות, ובית-המישפט היה הפעם לצידו. השופטים חייבו את העדים לקרוא לשרה בשמה ולא בכינויה. שושן, שישב במהלך המישפט לצידו של שמעיה, היה גם הוא דמות מרתקת. הוא הורשע לפני שנה בבית-המישפט בחיפה בהריגת יצחק טובול, ונידון ל-15 שנות-אסר. במהלך מישפטו הראשון למד הרבה, וכאשר נאשם ברצח הכפול, סירב להיעזר בעורדי-דין. הוא אמר לשופטים כי אם ימנו לו סניגור, ישבור לו את

וקללות לעבר השופטים. הוא גם ירק עליהם, זרק עליהם חפצים מהדוכן ואיים על חייהם. כמעט בכל ישיבה היה שמעיה מתפרץ, משתולל ומורד אל תא-המעצר. המישפט המשיך להתנהל בהיעדרו.

שמעיה לא חסד את שבת לשונו מאיש. הוא אמר לתובעת כי ישתה את רם ילדיה, לעדי-המדינה צעק "רוצחים ושקרנים", וגם לעבר העיתונאים היה משמיע בערות שונות.

הסניגור, דויד יפתח, שייצג את שמעיה ואשתו, ניסה ככל כוחו להרגיע את שמעיה. גם שרה עשתה מאמצים כאלה, אך איש אינו יכול להתגבר על אנג'ל כאשר הוא נרגש. אישיותו הבלתי-יציבה בלטה לעין בהתפרצויות אלה. בעיקר היה משתולל כאשר נגעו העדויות באשתו.

שמעיה, העבריין הוותיק, ושרה ("שמוליק"), הסטודנטית היפה לסיפ"רות ומיקרא, הכירו במועדון-ההילה פיקוקס, שם עברה שרה כמלצרית. הילת העבריינות של שמעיה הפכה אותו, כנראה, לדמות רומנטית בעיני הצעירה היפה, והיא נענתה לחיזוריו. הם נישאו בינואר 1981.

למרות האהבה הגדולה ביניהם, לא היו חייהם קלים. המישטרה לא הניחה לשמעיה ועקבה אחריו יום וליל. בכל הודמנות היו עוצרים אותו, ואחר כך החלו עוצרים גם את שרה.

בינתיים הירדרר שמעיה לשימוש נרחב בסמים. הוא היה מסומם רוב הזמן. שרה רצתה ילדים, ורופא הסביר לה כי כל זמן ששמעיה משתמש בסמים, לא יוכל להביא ילדים לעולם.

שרה עשתה הכל כדי לגמול אותו. היא אף נסעה אתו לחוף דהב, כדי לייבש אותו מסמים, אך מאומה לא עזר. "אך את יכולה להגיד שאני עזרתי למכור סמים, כאשר את יודעת כיצד נלחמתי בהם!" אמרה שרה לא פעם לתובעת במישפט.

אולם כאשר עלתה שרה על הוכן העדים, ונחקרה בחקירה נגדית על-ידי התובעת, הודתה כי בתקופה מסוימת, כאשר שמעיה היה כבר מסומם רוב הזמן, ניהלה היא את תחנת-הסמים, קיבלה את הכסף וחילקה את הסחורה.

גם את "תסתככי בסוף"

במהלך המישפט היו ברר-כלל שמעיה ושושן יושבים על הספסל האחורי, ולפניהם ישבה שרה. בעוד בעלה התנועע והשתולל ללא הרף, היתה היא רגועה ושמרה על פני ספינקס. מפעם לפעם היה שמעיה מלמח את שערך ומשחק בצמותיה הארוכות. כאשר כינה אותה העד מנדו בשם "שמוליק", גרם הברר לפרץ רגשות

בלש ליד המחבוא שבו נרצח נחמיאס מקבר אל קבר

עלו לכותרות, ושמעיה ואשתו זמן נשכחו. כתיבת פסקי-הדין נמשכה זמן רב, אך הדחיה נגרמה בגלל גורש העדויות. השאלה העיקרית שמעיה לפני השופטים היתה שאלת המהימנות. בוראי הירורה לא אחת עדותם של ישרון ומנדו, עדי-המדינה, טיפוסים פליליים ומושחתים בעצמם, או לתת לשמעיה ליהנות מן הספק? נראה כי רשת האריות שטוטה התובעת אחיטוב נגד הנאשמים היתה עבה וסבוכה.

לפני שבועיים ניסה שמעיה להתאכזר בכתיבת-המעצר. אנשי-מישטרה אמרו, כי אם ייגזר עליו מאסר-עולם, לא יוכל לשאת זאת ויתאבד. הוא לא הטיפוס שיוכל לחיות את כל חייו בכלא, ציינו אנשים המכירים אותו. שרה בוראי הירורה לא אחת באזהרות שהזוירו אותה קרובים ויריבים, לפני נישואיה לשמעיה: "כל החיים שלך הוא יישב בכלא, וגם את תסתככי בסוף". נראה כי בנואה זו התגשמה.

עלו לכותרות, ושמעיה ואשתו זמן נשכחו. כתיבת פסקי-הדין נמשכה זמן רב, אך הדחיה נגרמה בגלל גורש העדויות. השאלה העיקרית שמעיה לפני השופטים היתה שאלת המהימנות. בוראי הירורה לא אחת עדותם של ישרון ומנדו, עדי-המדינה, טיפוסים פליליים ומושחתים בעצמם, או לתת לשמעיה ליהנות מן הספק? נראה כי רשת האריות שטוטה התובעת אחיטוב נגד הנאשמים היתה עבה וסבוכה.

גם עם סיום העדויות לא ויתר שמעיה על נסיגותיו לפסול את השופט. לפני מועד עדותו של שושן, שאמור היה להיות עדי-הנגדה האחרון במישפט, פנה שוב עורכי-הדין יפתח לבית-המישפט בבקשה לפסול את ההרכב. כאשר בית-המישפט דחה את את הבקשה הזאת, עירער יפתח לבית-המישפט העליון, העירעור נד"ח, ויפתח הודיע לאנג'ל כי בעוד חמישה ימים יגיע מועד עדותו של שושן, והפעם לא תהיה האשתול להתחמק ממנה.

אילנה אלון

מרגרט טרוו 3 בנים, 6 שנות-פירוד

נפטור ♦ בלונדון, בגיל 91, מר של האוויר סר ארתור האריס, איש שפקד על מפציצי בריטניה כי מילחמת-העולם ואשר תיכנן את הפי-צות-ההשמר של ערי גרמניה, וזכה, לכן, בכינוי בומבר. כאשר הועלו, אחרי המלחמה, טענות על הצורך בהפצצות אלה, עמד האריס על הצד. קתן בנימוק כי הן שברו את מוראל הגרמנים וקיצרו את המלחמה.

נפטור ♦ בחיפה, בגיל 93, נתן זהבי, אחרון מגיני תלחי והאישי, שלפי עדותו, אכן אמר יוסף טרומי פלודר כרגעיו האחרונים: "טוב למות בעוד ארצנו" זהבי, איש נהגרי הפרדות של הצנא הבריטי במיל-חמת-העולם הראשונה (שנלחמו, כי מיסגרת הגדודים העבריים, בעיקר בקרבנות-התבוסה בחצי-האי התורכי גאליפולי), היה הגיבור והמחסנאי של קבוצת 11 אנשי תלחי, נפצע גם הוא בקרב (והחלים מפצעיו בבית-חולים ביירוט), שאליו פונה דרך מטולה) ועסק במת, עשרות השנים לאחר מכן ביבוא ארצה של פומריאבן